

Дмитро Васильович Павличко
(народився 28.09.1929 року)

Дмитро Васильович Павличко народився в с. Стоп чатові на Прикарпатті (Івано-Франківська область).

Батька мобілізували до Австро-угорської армії, де він під час бойових подій потрапив у полон. Пізніше тікає з неволі до Києва і у лавах бойових дружин боровся з білогвардійцями. Згодом їде додому, але його знов повертають на фронт. Австрійські власті засудили його до розстрілу за більшовицьку агітацію і засудили до в'язниці. З часом він повертається в село.

Дітям батько передав ненависть до насильства й зла, почуття національної гідності, самоповаги й гордості за свій народ.

Хлопець змалку полюбив книжку, художнє слово, перечитав твори Шевченка, Гоголя, Франка. Читати книжки приходилось під час праці пастушком, на сцені сільського клубу декламував вірші улюбленого поета Т. Шевченка.

Мистецький хист і творче натхнення поет черпав з народних пісень, з витворів самобутніх умільців-килимарів, різьбярів, гончарів, вишивальниць з Косова, Коломиї, Космача.

Синові селянина, українцю, випало зазнати приниження й зневоли в польській школі, звідки він приносив синці (вірш «Я син простого лісоруба»).

У 1953 році закінчив філологічний факультет Львівського університету, вступив до аспірантури, займався науковою роботою.

Перша збірка віршів «Любов і ненависть» (1953 рік) принесла поетові ім'я в літературному світі і серед читачів. Він успішно поєднує поетичну творчість з роботою критика, дослідника літературного процесу на Україні.

Працював в журналі «Жовтень» (тепер «Дзвін»), «Всесвіт».

Цікавою сторінкою в творчості поета є твори для дітей, які виходять з друку постійно:

1970 рік – збірка поезій і казок «Золотий олень».

1971 рік – збірка «Дядько Дош».

1973 рік – збірка «Де найкраще місце на землі?».

1976 рік – збірка «Обруч».

1982 рік – збірка «Смерічка».

1984 рік – збірка «Плесо».

1994 рік – збірка «Рідна мова».

Дитячі вірші побудовані на діалозі або на розповіді, де через метафоричні образи (сонце) поет пояснює дітям важливі питання (образ сонця у вірші «Де найкраще місце на землі»), любов до рідної землі:

- вірш «Смерічка» - ідея єдності людини і природи, вони неподільні і взаємопов'язані;
- вірш «Птиця» - розмова між будь-якою дитиною і пташкою, поет дає дитині зразок того як робити добродіяння і одержувати від цього щастя, радість;
- картини рідної природи з використанням метафор, порівнянь, уособлень даються в віршах «Осінь», «Вітер», «Пролісок», «Квітка», «Червень», «Весна»;

- цікаво і з радістю сприймають діти гумористичні поезії «Мухомори», «Баран», «Король», «Папуга» тому що в них іде мова про відомі дітям поняття, багато гумору, використовуються афоризми, порівняння, носять навчальний характер на етичні теми.

Казки поета для дітей «Золоторогий олень», «Пригоди кота Мартина» - це шлях до усвідомлення самих себе, вироблення власних критеріїв добра і зла, ознайомлення з фольклорними традиціями. Казки мають форми сюжетної пісні-розповіді в коломийковому розмірі.